

Отже, для зменшення енергозалежності країни, в даному випадку газової залежності, нам необхідно в найближчі роки скоротити споживання газу за рахунок збільшення використання електроенергії приватних будинках, а в подальшому і розвитку інфраструктури для інших домогосподарств. Зміцнити свої позиції у сфері енергетичної безпеки нам може допомогти збільшення видобутку альтернативних джерел енергії, що також покращить наше становище у сфері екології та в рази зменшить викиди.

Література:

1. Share of renewables in electricity production (incl hydro) [Електронний ресурс] // Global Energy Statistical Yearbook 2015 – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <https://yearbook.enerdata.net/renewable-in-electricity-production-share-by-region.html>.

2. Кудря С. Тенденції тенденції розвитку розвитку відновлюваної відновлюваної енергетики енергетики [Електронний ресурс] / Степан Кудря // Інститут відновлюваної енергетики НАН України – Режим доступу до ресурсу: <http://gntb.gov.ua/files/conf07/kudrya.pdf>.

3. Соціально-демографічні характеристики домогосподарств України у 2015 році : Статистичний збірник. / Відповідальний за випуск І.І.Осіпова . Державна служба статистики України . [Електронний ресурс] – Джерело доступу: http://ukrstat.org/uk/druk/publicat/kat_u/publdomogosp_u.htm.

4. Україна скоротила споживання газу на 21% [Електронний ресурс] // Економічна правда. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.epravda.com.ua/news/2016/01/15/576715/>.

Юрій ЖУРАВЕЛЬ
ТОВ «БАСФ ТОВ», м. Київ

ВПЛИВ ІНСТИТУЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА НА ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Інвестиційно-інноваційний розвиток національної економіки передбачає формування відповідної інституційної структури, середовища та інституційних механізмів. Варто підкреслити, що критерії інноваційного та технологічного розвитку, а також якість інститутів визначені одними із основних індикаторів для оцінки рівня глобальної конкурентоспроможності різних країн. Зазначені критерії також використовуються при оцінці рівня модернізації економіки. Серед 144 країн світу наша держава посідала у 2014 році по субіндексу «якість інститутів» 130 місце [1].

В Україні функціонують інституції, які розробляють правові, організаційні та економічні умови інвестиційно-інноваційної діяльності. Однак, конкретні механізми забезпечення фінансових ресурсів не отримали належного розвитку. Це не дозволяє сконцентрувати їх на виконанні пріоритетних завдань розвитку економіки. Визначення концептуальних основ механізму консолідації фінансових ресурсів вимагає аналізу діючих в Україні інститутів, інституційної структури та інституційного середовища, що сформовані в сфері інвестиційно-інноваційної діяльності. Це зумовлено тим, що норми законів, які регулюють питання фінансового забезпечення, є складовими інноваційно-інвестиційного законодавства.

Згідно з теоретичними підходами під „інститутами” розуміють „правила гри”, що застосовуються для взаємодії між різними суб’єктами. А. Крисоватий інститутами вважає правила економічної гри, встановлені законом і структурами, які забезпечують дотримання цих правил усіма економічними суб’єктами, використовуючи стимули, винагороди і покарання, а під усіма економічними суб’єктами – різні організації, підприємства державного і приватного секторів економіки, внутрішні та зовнішні агентства, які діють у відкритій ринковій економіці, а також домашні господарства [2, 20-21].

Інститути визначають норми суспільної взаємодії, які сформувалися в результаті довготривалої історико-соціальної взаємодії різних організацій. Слід підкреслити, що в економічній літературі тлумачення категорій „інститут” та „правила поведінки” досить різні та залежать від методологічних підходів, що застосовуються під час аналізу результативності

економічної політики. Стратегічно важливою вважається система інститутів, де центральне місце займають держава, відносини власності, макроекономічні регулятори, фінанси, законодавство, рівень розвитку науки, освіти і трудових ресурсів.

Інституційне середовище включає не лише комплекс інститутів, а й систему організацій. На відокремленні інститутів від організацій наголошував Д. Норт. Інституційне середовище за висновками Д. Норта надає набір можливостей, які в одних умовах роблять більш прибутковою (економічно вигідною) перерозподільчу активність, а в інших – продуктивну діяльність [3, 9]. Інституційна структура та інституційне середовище представлені деталізованими інститутами, встановленими правилами взаємодії, принципами функціонування різних суб'єктів економіки. В той же час, говорити про цілісну і взаємоузгоджену систему інвестиційного законодавства, ще передчасно, так як має місце дублювання в діях суб'єктів інституційного забезпечення інвестиційної та інноваційної діяльності.

Аналіз інституційного середовища інвестиційно-інноваційної діяльності засвідчив, що в Україні створена велика кількість інституцій організаційно-методологічного спрямування, які не координують свої дії. А інституції з фінансового забезпечення представлені обмежено, оскільки офіційно утворено лише три організації – Державну інноваційну фінансово-кредитну установу, Державну небанківську фінансово-кредитну установу "Фонд підтримки малого інноваційного бізнесу", Державну інвестиційну компанію. В інституційну структуру фінансового забезпечення не включені спеціалізовані грошово-кредитні установи (центральний банк, комерційні банки, фінансові, лізингові, венчурні компанії). Зазначені установи не зобов'язані інвестувати в промислові галузі. Фінансове забезпечення інноваційних процесів відокремлено від грошово-кредитного та фондового ринків. Як наслідок, на фондовому ринку через довгострокові цінні папери залучаються обмежені фінансові ресурси, що є наслідком зменшення обсягу торгівлі акціями на фоні збільшення обсягів торгів борговими інструментами та утворення корпоративного та державного боргу. Кредити банківської системи не спрямовані на підтримку промислового розвитку суб'єктів господарювання, оскільки спрямовуються в споживчі галузі із швидким обігом капіталу.

Ми пропонуємо, у систему інституційного середовища включити банківські установи, інвестиційні, лізингові, венчурні і страхові компанії, недержавні пенсійні фонди, інститути спільного інвестування, що дозволить об'єднати фінансові ресурси та створити цільовий фонд консолідованих ресурсів для інноваційного розвитку національної економіки.

Література:

1. The Global Competiveness Index / Insight Report / World Economic Forum / Committed to improving the state of the World <<http://www.weforum.org>>.
2. Крисоватий А. І. Інституційне середовище фіскального регулювання соціально-економічних процесів / А. І. Крисоватий, Т. В. Кошук // Фінанси України. – 2011. – № 9. – С. 18–32.
3. Вініченко І.І. Роль та значення інститутів у формуванні конкурентних відносин [Текст] / І. І. Вініченко // Економіка та держава. – 2012. – № 5. – С. 8–10.

Богдан КОВАЛЬОВ

Сумський державний університет

ОЦІНЮВАННЯ РІВНЯ СТАЛОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

За даними Всесвітнього фонду дикої природи, якщо у 1970 р. потреби людства відповідали можливостям однієї планети Земля, то за період 1970-2010 рр. темпи споживання ресурсів зросли у 1,5 рази, а за 2010-2050 рр. прогнозується їх двократне зростання [1].

Вирішення цієї проблеми вчені вбачають у розвитку концепції сталого розвитку та формуванні сталого (або «зеленого») способу життя. Вперше питаннями, які стосуються сталого розвитку наукова спільнота почала обійматися ще у 1970-х роках. Передусім це